

Oświadczenia i wyznania

Dotyczące posługi apostoelskiej i proroczej

Wezwanie do pokory, czystości i uczciwości (integralności) w odnowie charyzmatycznej

Ci z nas, którzy mają stanowiska przywódcze, którzy wierzą w prawowitość służby apostoelskiej i proroczej, potwierdzają potrzebę określenia zasad integralności i gotowości do rozliczenia.

Jesteśmy przeciwni niektórym zachowaniom i wypaczeniom, promowanym przez niektórych charyzmatycznych przywódców, z czego część identyfikuje się jako apostołowie i prorocy.

To oświadczenie jest motywowane szczerą miłością do wszystkich członków Ciała Mesjasza i ma być wezwaniem do pokuty, prawości, pokory, uczciwości, czystości, gotowości do rozliczenia i poprawności wśród nas wszystkich, którzy wierzą w nadprzyrodzone działanie Ducha Świętego.

Pamiętajmy, że Jezus (Jeszua) jest Naczelnym Kapłanem i Apostołem naszej wiary (Hebr. 3:1). Ponieważ jest Panem wszystkich, każda posługa powinna odzwierciedlać Jego postawę sługi i uniżenia się. Proroctwo powinno zawsze być motywowane miłością (I Kor. 13:2) i być przekazywane ze świadomością, że poznanie nasze jest tylko częściowe (I Kor. 13:9). Dlatego sposób, w jaki wypowiadamy je powinien być pozbawione arogancji i autopromocji.

Wierzmy, że istnieje pięć darów przywódczych z Ef. 4:11, tj.: apostołowie, prorocy, ewangelści, pasterze i nauczyciele. Warto jest zidentyfikować osoby, które działają w tych darach, by można je było zachęcić (uwolnić) do wypełniania swojego powołania i przynoszenia przez to korzyści wszystkim. (Rozeznanie jest zawsze konieczne. Ponieważ tak, jak są prawdziwi apostołowie i prorocy, są też fałszywi apostołowie i fałszywi prorocy [Obj. 2: 2, Mat. 24:11]).

Nazewnictwo tych funkcji nigdy nie powinno mieć na celu podniesienia statusu jakiegokolwiek osoby. Powinno być używane tylko w celu wyjaśnienia jego lub jej służby w Ciele. Gdy wszyscy rozumieją swoje dary i funkcje, mogą współpracować w harmonii, aby rozwijać i poszerzać Królestwo Boże bardziej efektywnie. Liderzy nigdy nie powinni odnajdywać własnej wartości lub tożsamości ze sprawowanych stanowisk lub tytułów w służbie.

Funkcje apostołów i proroków są krótko opisane w Efezjan 4: 11-16. Są opisane także w całej księdze Dziejów Apostolskich. Dzisiaj w zróżnicowanych kulturach i odłamach eklezji, te posługi darów wyrażane są na różne sposoby. Nauczanie o roli apostołów i proroków w dzisiejszym Ciele są powszechne, ale też dość różnorodne.

Wszyscy liderzy pięciorakiej służby powinni przestrzegać standardów uznanych przez starszych, określonych w 1 Liście do Tymoteusza 3. Zazwyczaj są oni zatwierdzeni i powołani do konkretnych ról przez zespół starszych – liderów i sprawują je we wzajemnym poddaniu.

Apostolska i prorocza posługa to funkcje normatywne w eklezji Nowego Przymierza, równoległe z służbami ewangelistów, pasterzy, nauczycieli, starszych i diakonów.

Indywidualne dary charyzmatyczne, w tym prorocstwa, również należy postrzegać jako normatywne dla wierzących w Nowym Przymierzu, a nie jako coś co sprawia, że osoba wznosi się na poziom dumnego, mistycznego poczucia wyższości nad innymi (Liczb 11:27; Dzieje 2:17-19; I Koryntian 12:4, 11; 14:1, 24, 31, 39).

Oświadczamy, że:

1. Apostołowie i prorocy zawsze działali w kościele.
2. Przywrócenie użycia terminów apostoł i prorok nie ma na celu ustanowienia ruchu, aby zastąpić inne nurty w kościele, ale aby wyjaśniać te posługi w oparciu o Pismo Święte.
3. Przywództwo Nowego Przymierza nie jest mierzone tytułami, lecz według owocu jakie przynosi i dzięki pobożnemu wpływowi na życie ludzi. Apostołowie w Dziejach Apostolskich zostali uznani za apostołów przez wspólnotę, która podążała za nimi.
4. Przywództwo apostołskie nie powinno dążyć do sprawowania autorytetu nad tymi, którzy nie uważają się za powołanych do danej sfery oddziaływania czy nurtu (1 Kor. 9:2; 2 Kor. 10:13).
5. Apostoł może pełnić rolę nadzorczą, ale nadzór jest idealny, gdy wykonywany jest przez wielu liderów, którzy wzajemnie rozliczają się przez sobą i przed sobą są odpowiedzialni.
6. Częścią powołania apostołów i proroków jest dążenie do jedności i współpraca ze wszystkimi odnogami Kościoła, które są zgodne z Ewangelią (Jn. 17:21).
7. Charyzmatyczni przywódcy w dzisiejszych czasach powinni rozumieć i wyznawać podstawowe doktryny biblijne, które zawsze jednoczyły prawdziwie wierzących chrześcijan. Całe nauczanie powinno być sprawdzane przez pryzmat autorytetu Pisma Świętego.

Rozpoznajemy następujące błędy:

- 1. Brak pokory:** funkcje apostoła i proroka wymagają prawdziwej pokory, chęci podnoszenia i zachęcania innych. Żałujemy arogancji w wypowiedziach, które miały miejsce u niektórych, którzy praktykowali taką złą postawę.
- 2. Nierespektowanie wpływu nurtów kościoła historycznego:** nie zgadzamy się z dowolnym ustanawianiem apostołów i proroków, które nie respektuje i odrzuca nurty kościoła historycznego, sugerując, że posiadały one braki, a tym samym nie stanowiły części eklezji.

3. Przekonanie o posiadaniu autorytatywnego wpływu, tego samego, jaki mieli kanoniczni apostołowie i prorocy: Istnieje ogromna różnica między apostołami kanonicznymi i prorokami oraz tymi, którzy służą jako apostołowie i prorocy w obrębie Ciała od momentu ich czasów. Współcześni apostołowie nie są równi dwunastu Apostołom Baranka (Obj. 21:14).

4. Model rządzącego apostoła / pastora: odrzucamy taki model, który wyznosi rolę apostoła lub pastora do roli pewnego rodzaju dyktatora lub króla, gdzie decyzje są podejmowane jednostronnie, bez ponoszenia odpowiedzialności. Biblijny model przywództwa uwzględnia pracę zespołową i wzajemne poddanie.

5. Apostoł / prorok / pastor, który nie jest gotowy do bycia rozliczonym: nie zgadzamy się z postawą, gdzie lider w służbie nie jest odpowiedzialny przed innymi liderami; oraz z tym, że tylko Bóg może zdjąć osobę z pozycji apostoła / proroka (być może przez śmierć), nawet w przypadku rażącego moralnego upadku. Odrzucamy używanie sformułowania „nie dotykaj namaszczonego przez Boga”, które sugeruje, że przywódcy są odpowiedzialni *tylko* przed Bogiem, ponieważ to często prowadzi do nadużyć.

6. Nieodpowiedzialne prorocтво: prorocтва w kościele w dzisiejszych czasach mają być testowane przez starszych i dojrzałych liderów. Ci, których prorocтва okazały się niedokładne i niewłaściwe powinni pokutować oraz poddać się zespołowi starszych do ewaluacji.

7. Niezrównoważone nauczanie na temat prosperowania i sukcesu: odrzucamy niewłaściwe użycie Biblii w nauczaniu o dobrobycie, które kładzie manipulacyjny nacisk na dawanie temu, który głosi, jako warunek w otrzymaniu błogosławieństwa czy wzbogacenia się. Wierzymy, że Bóg zaspokaja nasze potrzeby i zapewnia obfitość, abyśmy mogli błogosławić innym, ale nie po to, by gromadzić bogactwa dla siebie samych (Łk 12,15).

8. Ignorowanie biblijnych standardów charakteru: odrzucamy ideę, według której osoby obdarowane darem apostołskim i proroczym są ponad wymogi dotyczące charakteru, wymagane u starszych zgodnie z 1 Tymoteusza 3 i Tytusa 1. Im wyższy poziom przywództwa, tym ważniejszy jest charakter (Jakuba 3:1).

9. Niezależna i niebiblijna władza: przywódca nigdy nie powinien naciskać na ludzi, aby podporządkowywali się jego instrukcji ponad to, co dyktuje im sumienie oraz ponad autorytet Pisma; nie powinni także wykorzystywać swojej pozycji przywódczej jako argumentu do okazania im posłuszeństwa.

Jako charyzmatyczni przywódcy, zdajemy sobie sprawę, że na przestrzeni lat miały miejsce nadmierne roszczenia, kompromisy moralne, złe zarządzanie finansami czy dumne postawy. Przeciwstawiamy się i odrzucamy wszelkie niewłaściwe użycie świętych darów Boga.

Rozumiemy, że zastosowanie poruszonych tu kwestii może wyglądać inaczej w różnych kulturach, zatem ufamy, że Duch Święty poprowadzi każdego z nas i pokaże w jaki sposób najlepiej wprowadzić je w życie.

Mamy nadzieję, że te środki samo-korekty pomogą utorować drogę zdrowszej przyszłości, wzrostowi Bożej miłości i większemu wylaniu Ducha Świętego w Ciele Mesjasza.